

'Het moet niet te gekunsteld zijn'

Martijn Simons (23) studeerde Nederlandse taal en cultuur aan de UvA en volgt nu de master redacteur/editor. Binnenkort verschijnt van hem en Rutger Wilmink Je weet toch, een bloemlezing van Nederlandstalige hip-hopteksten. Daarnaast schrijft hij zijn debuutroman.

Tekst: Sophie Reinders
Beeld: Julie Hrudova

Je debuutroman verschijnt volgend jaar bij 'De Bezige Bij'. Hoe verliep het proces daar naartoe?
'Op de middelbare school wilde ik schrijver wor-

den en schreef ik veel. Ik dacht toen: Als ik wil publiceren, moet ik bij een uitgeverij werken. Via een open sollicitatie belandde ik uiteindelijk in de postkamer van *De Bezige Bij*. Het schrijven verdween een tijd naar de achtergrond, totdat een vriend mij wees op de schrijfmasterclass van *Trouw* en *Querido*. Ik stuurde een verhaal in, werd aangenomen en twee scènes groeiden daar uit tot twee hoofdstukken. Sander Blom, de leider van de masterclass, gaf aan dat hij het verhaal wel wilde publiceren, mocht het daartoe komen. Na dit blijk van vertrouwen durfde ik het ook naar *De Bezige Bij* te sturen. Zij boden me een contract aan. *De Bezige Bij* was vertrouwd, ik kende de redacteurs en het is hèt huis van de literatuur, ze hebben een geweldig fonds. Ik kan me niet voorstellen dat mijn boek ergens anders zou verschijnen.'

Welke schrijvers lees je zelf graag en inspireren je?

'De laatste tijd veel Philip Roth en Karel van het Reve. Daarnaast klassiekers als Hermans en John

'Ik ga hetzelfde doen als heel veel anderen ook al hebben gedaan, maar dan op een andere manier'

Fante. Aan het werk van Hermans vind ik goed dat zijn werk zo zakelijk is. Er is goed over nagedacht. De gebeurtenissen op zichzelf stellen eigenlijk heel weinig voor, ze zijn soms heel saai, maar met ontzettend veel spanning opgeschreven. Er is

een soort onderhuidse spanning die voortdurend aanwezig is. En als polemist vind ik hem fantastisch. Wat Mulisch altijd verafschuwt, het Nederlands realisme, daar ben ik wel een liefhebber van. Ik hou niet zo van wat vaak 'Zuid-Amerikaans' wordt genoemd. Ik hou van soberheid, het moet niet te gekunsteld zijn, alhoewel ik bijvoorbeeld Thomas Rosenboom heel erg goed vind.'

Kun je kort vertellen waar je boek over gaat?

'Het is een *coming of age*-verhaal en ook een liefdesroman. Wat opzet betreft is het vrij klassiek. Ik hou niet zo van postmoderne vormexperimenten. Het gaat over een jongen van achttien en speelt tussen de zomervakantie van de middelbare school en de universiteit. Het gaat over familie, over liefde, eigenlijk over veel grote thema's.'

Wat vind je belangrijker: dat het boek straks heel goed verkoopt of dat jij en je redacteur tevreden zijn met het eindresultaat?

'Ik wil natuurlijk allebei, net als iedereen, maar ik wil en hoop vooral dat ik een oeuvre kan gaan maken. Het moet ook niet meteen te goed zijn. Van het Reve zei altijd over zijn debuut (*De Avonden*, red.): "Ik wou dat ik dat rotboek nooit geschreven had." Daar kan ik me wel iets bij voorstellen. Het kan ook gaan zoals met *Blauwe Maandagen* van Grunberg, dat je daar nog even overheen gaat met *Figuranten* en *Fantoompijn*.'

Hoe beïnvloedt je studie tot redacteur je schrijfproces?

'Ik weet er nog niet zoveel van, omdat ik pas net begonnen ben, maar het werkt wel beide kanten op. Van mijn opleiding leer ik ook hoe ik moet schrijven en met de gesprekken met de redacteurs over mijn eigen werk leer ik hun vak weer beter.'

Gaat jouw roman iets nieuws toevoegen aan alle bestaande romans?

'Ik ga hetzelfde doen als heel veel anderen ook al hebben gedaan, maar dan op een andere manier. Ik denk dat voor heel veel boeken geldt dat ze niet op een ander moment geschreven hadden kunnen zijn door iemand anders en daarom nieuw zijn. Het thema is al ik weet niet hoe vaak gebruikt, en met succes, maar elke generatie heeft zijn boeken.'

En jij gaat het boek van onze generatie schrijven?

'Nou, misschien is dat niet meteen dit boek, maar hopelijk dan wel een ander. Voor hierna heb ik nog twee romanideeën. Meestal gooi ik ideeën na twee weken weer weg, maar deze zitten al een hele tijd in mijn hoofd.' ■